

**Årsskrift för
VÄXJÖSTUDENTERNAS FÖRBUND
2013**

Några glada middagsgäster.

Redaktion:
Catherine Bringselius Nilsson
Folke Rylow
Gunnar Håkansson

Foton:
Catherine Bringselius Nilsson
Göran Nilsson

Copyright: Växjöstudenternas förbund

Lindströms Tryckeri AB, Alvesta 2013

Studentdagen 2013 med årsmöte

Gunilla Järnek

Efter en kall och blåsig vår kom den sköna sommardagen med årshögtiden på Katedralskolan.

Cirka 180 deltog på årsmötet, guidningen av skolan och middagen, de flesta i en eller två aktiviteter.

Redan 15.30 började skolans rektor Yngve Philipsson att visa skolan för ett 50-tal vandrare, som ville se och känna igen sig. En timme senare var det intåg till aulan, och högtidligheten där började med att de åtta sångarna under ledning av Peter Nilsson sjöng "Vintern rasat". Inspector Mats Bergquist höll ett kort välkomsttal. Han gladdes åt att trots konkurrensen av prinsessbröllop och annat så många hade kommit till skolan.

Yngve Philipsson berättade om Katedralskolan av idag med sin delvis nya agenda med fortfarande en kommunal huvudman men med kortare beslutsvägar, så kallad intraprenad.

Curator Catherine Bringselius Nilsson förrättade sedan upprop av jubilarer av äldre årgångar fram till och med 50-årsjubilarer. Folke Rylov framförde en personlig dikt av Pia Dahlqvist, student -43. Hon hade kontaktat 12 kamrater av sin årgång och om detta handlade dikten. Nästan alla dessa gamla Växjöstudenter hade tyvärr förhinder att närvara. Dikten återfinns på nästa sida.

Cirka tio jubelstudenter korades.

Därefter krönte Rector Scholae Rector Diei Göran Bäckstrand, Lidingö, med Wiven Nilssons silverkedja att bäras under festligheterna. Sin livsresa liknade han vid en resa med smalspåret från Braås till normalspåret i Växjö som 11-åring och sedan från Växjö via universitet till internationellt arbete i FN och Röda korset. Det är svårt att sammanfatta hans intressanta livsreflexion över människans villkor, men han menade bland annat, att det förutom ny teknik också behövs en ny livsstil, för att det ska bli ett gott liv för så många som möjligt. Det var alltså dessa tvärvetenskapliga reflexioner, som Bäckstrand satte ord på i sitt minnestal. En annan tanke som presenterades, var betydelsen av att hitta och fånga upp bra auktoriteter, som får genomslag i en värld, som är svår att överblicka. Läraren har därför en stor roll i samhället för en ung människa. Göran Bäckstrands minnestal gav oss många tankar kring livskvalité och kring kunskap i både humaniora och naturvetenskap för att möta framtidens utmaningar. Hans tal finns med början på sidan 5.

Kören framförde sedan Hjärtats saga, och därefter höll Harald Gustavsson parentation över dem som gått bort under året. Sångarna av-

slutade detta inslag med att sjunga
Integer vitae.

Anna Wikell var av kollegiet utsedd till årets Bergstrandsstipendiat. Hon fick det för aktningsvärda prestationer på naturvetenskapliga programmet och som tack för sitt pris på 2 000 kronor sjöng hon Gabrielas sång. Hon var nämligen också studerande på musiktillägget.

Efter detta följde årsmötesförhandlingar. Studentsången sjöngs sedan unisont, innan fotografering, mingel och middag följde.

Vid middagen hälsade Catherine Bringselius Nilsson alla välkomna och höll i trådarna. Sångarna anförde allsången, och Rector Diei höll ett väl avvägt tal till hembygden, först

och främst som smålänning men också med reflexion kring att många av oss har måst ompröva begreppet hembygd. Hemkänslan kan finnas i en viss trakt, och naturligtvis också i en speciell, mental miljö. Catherine Bringselius Nilsson framförde en dikt till stipendiaten, som Axel Bergstrand skickat. Spontana sånger, spontana tal och dans berikade kvällen ytterligare.

Redan nu har vi ett svarstal på tur av en man, som vill svara på Margareta Roswalls (-67) tal till mannen.

Vi i Växjöstudenternas förbund hoppas naturligtvis, att de skolkontakter man träffar och umgås med en sådan fin eftermiddag och kväll ytterligare fördjupar vänskapsbanden.

Vi skulle ha suttit här i Stora Salen
bland gamla studenter här på Katedralen
och njutit av sången och lyssnat till talen
av Mats, vår Inspector
och av Dagens Rector
som kanske är Lektor ...
Vi skulle ha ätit av den goda maten,
aptitligt serverad från doftande faten
med gott vin, som lockar fram skratten och praten
– och allt skulle vara precis som det var
de gånger vi samlats i fornstora dar
och alla, som saknas, *då* ännu fanns kvar!
Vi tackar Förbundet, som strävar att samla
oss år efter år, fast många är gamla
och hör ganska illa och räds för att ramla.
Varmt *tack* för i dag – och *nu* lämnar vi salen,
ty ingen av oss är längre så galen,
att vi stannar kvar på den årliga balen.
Pia Dahlqvist

Minnestal

Göran Bäckstrand

Ärade Inspector! Studentkamrater!

Det är för mig en stor glädje att få uppleva denna dag med er. När några av oss träffades helt apropå igår, konstaterade vi, att Möten väcker Minnen och Minnena växer. Och även om akademiledamoten Kjell Espmark skrivit, att ”Minnena ljuger”, blir de ganska sanna, när vi minns tillsammans!

”Du återvänder aldrig.

En annan man

finner en annan stad.”

Så skrev FN:s generalsekreterare Dag Hammarskjöld i sina ”Vägmärken” några år efter det jag lämnat Växjö gymnasium. Hans ord kan ge anledning till många frågor.

Vad betydde tiden i Växjö; har jag blivit en annan?

Vilken roll spelade läroverket för att ta mig ut i världen?

Vilken betydelse har skolkamraterna haft?

Sextio år efter min studentexamen publicerades en bok med titeln ”Behovet av en ny förståelse – ansvaret för miljön, klimatet och det globala utrymmet”, som jag skrivit tillsammans med Kåre Olsson, kemist på Chalmers och Emin Tengström, la-tindocent och senare professor i humanekologi. Pär Lagerkvist skrev om Ångest som människans arvedel.

Idag möter vi ett nytt fenomen – klimatångest. Hur skall vi hantera föreställningen om människan som överordnad naturen? Hur skall vi möta dagens många och ofta osynliga hot? Vi tre föreslår i boken inga lösningar men anger fyra vägar – nämligen ny teknik, ny livsstil, ny politik och ny etik – i sökandet efter ett nytt innehåll i det slitna uttrycket ”utveckling”!

Dessa fyra vägar blir mina ledtrådar för att levandegöra, hur tiden i Växjö gymnasium påverkade mig och blev en robust plattform att stå på i livets olika skiften.

Min Mor var småskollärarinna, och därför var skolan varken främmande eller skrämmande. Övergången från barndomens fria tid till skolans värld blev för mig knappast märkbar. Ett av mina första minnen är, när min Mor tillfälligt möter skolstyrelsens ordförande, kyrkoherden Efraim Lindstam, och frågar, om jag redan som sexåring kan börja skolan. Hans ”ja” krävde inga protokoll, och så började jag skolan som en förlängning av hemmet. 1948 bar jag med mig denna känsla, när Växjö och läroverket skulle bli mitt andra hem.

Men steget från smalspåret Braås till normalspåret Växjö, från folkskola till realskola blev stort, innan jag blev delaktig av en ny hemkänsla.

Tillträde till realskolan fick vi ännu enbart efter att ha blivit godkända i tentamen. När jag glad i hågen kom ut från provet i svensk skrivning och beskrev, vad jag varit med om, blev min Mor bestört. Jag sa, att vi hade haft ont om tid, då vi skulle skriva sex uppsatser. Jag hade inte förstått, att jag skulle välja ett ämne. Min Mor såg framför sig, att smalspåret hade sparat ur. Katastrof! Några dagar senare repade jag nytt mod. Min morbror, som arbetade i Växjö, träffade på stiftsbiblioteket den legendariske adjunkten Oskar Fridlund, som var inblandad i antagningen till realskolan. Fridlund försäkrade honom, att även med mitt allvarliga misstag skulle man kunna bedöma, om jag hade tillräckliga färdigheter för att bli insläppt på läroverket. Med hjärtat i halsgropen vann jag insteg i den stora världen, stadsvärlden. Lärarinnans 11-årige son, två år yngre än de nya klasskamraterna, skulle nu efter fem års byskola klara sig på egen hand.

Realskoletiden blev för mig en trivialskola med det gamla namnet: att lägga grunden. Men 1951 skulle ett viktigt val göras, latin- eller reallinjen? Att lämna tredje klassen för Latinlinjens första ring blev ett alltför omfattande steg. Det var bäst att ta sin realexamen. Inflytande från kamrater spelade en viktig roll. Jag följde gärna de mer tongivande. Jag hade praktiskt lärt mig att stå på egna ben; det var sämre med min mentala

självständighet. Men på gymnasiet valde jag min egen väg med ämnena: tyska, franska och geografi med filosofi som extra tillval. Allmän matematik var obligatorisk. Vi som valde bort fysik, biologi och specmatte kallades nedsättande för ”epa-realare”. Epa var den tidens billighetsbutik.

En annan avgörande händelse blev, när vi skulle få råd rörande yrkesvalet. Vi mötte en SYO-konsulent från Länsarbetsnämnden, Oscar Mellberg. Hans fråga rörande mina intressen besvarade jag med att jag ville arbeta med ”något internationellt”. Jag hade tidigt en längtan bort och ut i världen. Oscar Mellberg bläddrade i sin katalog och fann bara ett yrke med internationell inriktning: att jobba på utrikesdepartementet. Det blev målet jag hade för ögonen. Efter studentexamen, studieår i Lund och Frankrike samt slutligen antagningsproven till UD, började jag där hösten 1962.

Jag återkommer nu till de fyra vägarna jag nämnde från boken ”Behovet av en ny förståelse” för att binda ihop skoltiden med mitt yrkesliv och vår tid idag.

Ny teknik – den första vägen

Efter UD:s ”värnplikt”, det vill säga två utlandstjänstgöringar, i Bonn, den dåvarande huvudstaden i Förbundsrepubliken Tyskland, och i Alger, blev jag placerad på FN-byrån för att arbeta med nedrustning, teknik och vetenskap. Matteläraren Kurt Beckman hade, som väl var, gett mig en

ordentlig grund i den allmänna matematiken. 1968 blev mitt elddop som sekreterare i vår delegation vid FN:s första rymdkonferens i Wien rörande det civila samarbetet i rymden. Nu har satelliterna en oanad mängd applikationer, ja, vad skulle dagens gymnasister göra utan sina appar? Men teknikens roll för att skapa en ljusnande vår i samhället var plötsligt inte så ljus, när den sovjetiska supermakten samtidigt invaderade Tjeckoslovakien. Genom att jag hade tänkt att på hemvägen från Wien ta tåget via Prag hade jag en tjeckisk visering. Denna fick omgående praktisk användning, då jag med tre bussar skulle hämta svenska medborgare, som satt fast i den besatta huvudstaden. Denna resa är min enda direkta erfarenhet av krig, att följa spårlys och krevader på himlen och instinktivt kasta sig ner, när skottlossning pågår. Krig och fred ställdes i bjärt kontrast mot varandra. Det fredliga utnyttjandet av rymden blev i media förskjutet till notisplats, medan den totalitära maktens verklighet blev den enda verkliga verkligheten.

Med dessa både löftesrika och uppskakande bilder av världspolitik – satelliter och stridsvagnar – återvände jag till vardagen i Stockholm där de två sidorna av ny teknik – möjligheter eller hot – kom att alltmer stå i fokus, inte minst i nedrustningsfrågor, där Alva Myrdal var ansvarigt statsråd i regeringen. En av hennes bestående insatser blev att med engagerade ex-

perter demonstrera, hur detektionsseismologi kunde bli ett respekterat redskap för att upptäcka kärnvapenprov. Hennes tankar om framtiden blev senare avgörande för att min yrkesroll fick en oväntad inriktning.

En dag landade på mitt skrivbord ett meddelande från vår FN-delegation, som nämnde, att miljöfrågan borde bli ett lämpligt ämne i Förenta Nationernas generalförsamling. När jag senare tillsammans med en entomolog från Lund blev sekreterare i den kommitté, som fick ansvaret att arbeta med det svenska, sakliga underlaget till en miljökonferens, var jag glad att ha varit realare. Förutom Kurt Beckman minns jag särskilt lektor Bertil Dalén som lärare i kemi. När miljöfrågan tvingade fram ett ”omtänkande”, satt åtminstone det periodiska systemet som gjutet i bakhuvudet! Juridiken med folkrätt och statskunskapen var och är förvisso grundstenar i arbetet med internationella relationer och diplomati. Miljöfrågan krävde samtidigt ett annat, lika nödvändigt, kompletterande ”tänk”, som det heter idag.

1972 års FN-konferens om den mänskliga miljön hade ett omskakande besked: att leva på Jordens villkor innebär olika begränsningar. Det var få, som förstod innebörden av detta. När professor Bert Bolin, senare världsberömd meteorolog, presenterade oroväckande tendenser rörande förändringar i vårt klimat, minns jag, hur den dåvarande

miljöministern myndigt avvisade hans synpunkter. Bolin gav inte tvärsäkra bevis rörande riskerna för klimatet med förbränningen av olja i olika former för att enkelt få energi med hög kvalitet. Vi politiker, menade ministern, kan bara handla, när vi får hårda fakta på bordet. Ansvariga politiker och vi alla borde varit mer lyhörda för Bolins insikter och därmed ha undvikit många katastrofer och kriser.

Det var Alva Myrdal, som tillsammans med Inga Thorsson, då FN-tjänsteman i New York, hade fört fram de allra första tankarna till ambasadör Sverker Åström om en världsvid miljökonferens. Parallellt med denna konferens ledde Alva Myrdal en ovanlig utredning med namnet "Att välja framtid", som föreslog, att regeringen skulle till Statsrådsberedningen knyta en ny institution, Sekretariatet för framtidsstudier. FN:s miljökonferens var något av en pryttid för mig för att sedan kunna tillhöra detta sekretariat. Sekretariatet skulle inte leverera politiska beställningar, utan använda tillgängliga forskare inom olika forskningsområden för att främja en diskussion om viktiga samhällsområden. Rubrikerna på våra tvärvetenskapligt inriktade studier visar den breda ansatsen: Resurser och råvaror, Tid för omsorg, Sol eller uran, Sverige i världen; varje studie leddes av en projektledare med ett litet team omkring sig. Sekretariatet var beställare med ett ansvar och ut-

talad strävan, att resultaten skulle användas i departement, myndigheter och den allmänna debatten och därigenom främja en bred diskussion.

Ny teknik är nödvändig för att ta oss ur dagens dilemma med begränsningar i tillgångar och användning av jordens resurser. Det innebär framför allt, att vi behöver fler gymnasister, som väljer de ämnen jag själv valde bort i mina studier. Men det allra viktigaste är, att humanisten och naturvetaren kan förstå varandra. Denna dialog måste kontinuerligt fördjupas.

Ny livsstil – den andra vägen

Vi hade i framtidsstudierna stor frihet att till både form och innehåll pröva oss fram utan att använda gällande rutiner i utredningar eller på olika institutioner. Seminarierubriker, idag lika aktuella som då, var "Vad är livskvalitet?" och "Människan i framtidens kommunikationssamhälle", en diskussion för att belysa skillnaden mellan "brus" och "information", mellan "information" och "kunskap/insikt". Vi upplevde öppna dörrar och öppna sinnen. En öppenhet, som senare har förlorats, när bokstavligen all debatt fokuserats på teknik och ekonomi. En kort uppsats, ursprungligen ett bidrag till Dag Hammarskjöldfonden i Uppsala, som sekretariatets chef Lars Ingelstam och jag skrev, med titeln "Hur mycket är lagom?", kom att leva ett eget liv just som en öppen debatt om en annan livsstil: tak för

konsumtionen av kött, olja, privatbilism och mer hållbara varor. Men vad har gymnasieåren att göra med detta rörliga och intensiva arbete på 1970-talet?

Sekretariatets öppna karaktär liknade skolans ambition att ge oss nödvändiga redskap att bättre förstå världen. Den övervägande delen av de lärare, jag mötte på Växjö läroverk, var för mig auktoriteter. De auktoritära drag, som tidigare säkert funnits som en spegel av samhället i stort, var på väg att slängas på sophögen. 68-upproret avskaffade senare både de kvardröjande auktoritära strukturerna och tyvärr också utan eftertanke de nödvändiga auktoriteterna. Konsekvenserna för skolan i alla dess former blev särskilt genomgripande. Skolan lider fortfarande av överdrifterna för 45 år sedan.

Göran Rosenberg har skrivit flera viktiga böcker, bland annat en essä med titeln ”Plikten, profiten och kons-ten att vara människa”. En viktig passage i boken är följande:

”Auktoritet är inte detsamma som auktoritär. Den som har auktoritet är en förmedlare av kunskaper och erfarenheter. Auktoritär blir i regel den som saknar auktoritet. Varje samhälle bygger på att vuxna förmår vara auktoriteter i förhållande till sina barn, lärare i förhållande till sina elever, erfarna människor i förhållande till oerfarna. Med auktoritet följer an-

svar. ... Det auktoritetslösa samhället är i regel ett förstadium till det auktoritära.”

Bland lärare, som både i sitt eget liv och med oss som elever i R I b gav prov på en ny livsstil, fanns Ulla Moulaison, lärare i franska och vår svensklärare Marianne Båge Åkerblom. I mitt fotoalbum hittar jag bilder från Köpenhamn, vår enda skolresa, 1953, vid slutet av det första året i gymnasiet. Marianne och Ulla, glada, ganska nya, unga lärare, halsar på öppen gata en Tuborg! De kunde förena denna öppenhet med engagemang för sina ämnen och viljan att förmedla sina kunskaper. Både i sina arbetsuppgifter och som privatpersoner förde de med sig en ny livsstil utan att förlora sin auktoritet.

Genom Marianne Båges engagerade undervisning fick jag också laudatur i svenska. Under mina yrkesår har jag alltid behållit närheten till den svenska litteraturen. Inte minst Harry Martinson har varit min inspiratör och följeslagare i olika miljöfrågor.

Gymnasiets nya livsstil vilade på två poler, å ena sidan lärarna, å den andra kamrat- och föreningsliv, som var väsentliga delar i att förverkliga andra aspekter av, med Göran Rosenbergs ord, ”konsten att vara människa”. Att leva och arbeta med andra. Den allra närmsta kamratkretsen var för mig Ingemar Virdhall, på samma inackorderingsställe, min klasskam-

rat Per Paulsson, latinarna Olof Bergquist och Carlhåkan Larsén. I en än vidare krets kamrater blev gymnasieföreningen Heimdall en arena, där vi kunde leva ut våra intressen.

1953 äntrade vi Heimdalls scen, Heimdallsfesten. Vi fem producerade teaterstycket Ljusstaken, en komedi i tre akter av Alfred de Musset. I Nationalencyklopedin läser man att Musset tidigt uppmärksammades som ”brådmogen, romantiskt ironisk och ångestriden lyriker”. Pjäsen var givetvis ett perfekt val för oss gymnasister. Carlhåkan agerade som advokat med mig som sin skrivare. För att skapa tidstrogenhet lät jag håret växa. På Alva Gustafssons damfrisering fick jag en grundlig hårpermanent. Lockarna låg väl på plats och föreställningen bisserades på söndagen, då vi fick nöjet att spela pjäsen för några besökande klasser från Kalmar läroverk!

Teaterföreställningen gav 1954 oss råg i ryggen för nästa projekt, tidskriften Spectra, utgiven av Heimdall. Det fanns ett önskemål om ett särskilt organ, där alla på skolan kunde föra fram sina tankar, åsikter och litterära idéer. Olle Ekstedt drev projektet vidare. För några år sedan skrev han som alltid en roande uppsats om denna förlagsverksamhet, som han avslutade med ”Tiden, då Spectra kom ut, var givetvis litteraturens guldålder på läroverket”. Heimdall var också ett centrum för skolans beskedliga nöjesindustri. Litteraturen

var viktig, men balen och danserna spelade givetvis en ännu viktigare roll i att utveckla ”konsten att vara människa”.

När Carl-Eric Carlberg för fem år sedan samlade material till Heimdalls historia, tackade han för några bidrag jag lämnade på Ingemars och egna vägnar. Detta brev avslutade han med uppmaningen – Lev ivrigt! Vi följde detta råd redan 1953–54.

Vi, som var inhysta i mer traditionella inackorderingar, såg gymnasisthemmet Bona som en slags frälsegård. Där gick man aldrig hungrig, där fanns en levande kontakt mellan generationerna, och där fanns gemensamhetssalar med piano med mera. Där frodades verkligen det goda kamratskapet. Inte minst vid Bonas piano blev sången en viktig del för att uttrycka våra känslor under studieåren.

Så förmedlade Växjö gymnasium en livsstil, som alltid inspirerat mig. Lärande och kunskap är centrala, men det blir bara i en levande mänsklig miljö, som vi når insikt och låter teorierna övergå i handling.

Väl medvetna om att gymnasistföreningen gått hädan bör vi nog fråga oss, vad som finns i Heimdalls ställe idag, som skapar gemenskap. Är det möjligt att sociala medier kan ge samma närhet som ett möte ”öga mot öga”? Utbildning inom de flesta områden har länge betonat förändring och flexibilitet. Jag ser viktiga

tecken på att fokus skiftar mot integritet och kontinuitet och upplever Studentförbundet och studentdagen som uttryck för denna strävan. Jag hoppas och önskar, att tanken med föreningen Heimdall lever vidare i andra former med dagens tekniska, nya möjligheter.

Ny etik – den tredje vägen

Våldsamma händelser runt om i landet den senaste månaden har gjort, att många tvingas konstatera med Dag Hammarskjölds ord: när de återvänder, finner de en annan stad. Så överraskades vi av att även Växjö smittades av bilbränder. Tidigare minnestal från 1950-talet har beskrivit staden som en idyll. Vi inackorderingar var lika trygga som stadsborna. Denna trygghet tror jag de flesta av oss upplevde som ett naturligt tillstånd. Det civila samhälle, vi idag ofta talar om som nödvändigt komplement till de offentliga institutionernas ansvar och åtgärder, stod i sitt flor.

Föräldraauktoriteten var inte ifrågasatt, och skolan utövade också en traditionell, etisk fostran. I gymnasiet vägledades vi av en genomsnäll filosofi- och kristendoms lärare, Gösta Björklund, som fick, av för mig oklar anledning, ökonamnet Mohammed. Han hjälpte oss att skåda in i okända världar.

Vi blev som efterkrigsgeneration genuint präglade av den svenska framgångssagan. Skola, sjukvård

och äldreomsorg blev så småningom tillgängliga för alla. Det neutrala Sverige ville också hjälpa dem, som lidit av krigets konsekvenser. Ett särskilt konkret exempel var de vita bussarna och Folke Bernadotte. Från grymheter och svårgripbara umbäranden kom 1945 200 fransyskor till Braås för rehabilitering, innan de kunde återvända hem. I mina föräldrars gästbok läste jag under alla år några namn med adresser i Colmar och Paris. Längre representerade dessa kvinnor den stora världen. Vad hade hänt dem?

Vid ett möte i Genève fick jag på 1980-talet av en ren slump personlig kontakt med en av dem jag mött 1945. Hon var läkare och skrev nu sin biografi. Och överraskningarnas tid var inte över. Jag fick 2012 återigen genom slumpen kontakt med ytterligare en av dessa kvinnor, nu över 90 år! Båda dessa damer har berättat för mig om den svenska generositeten och medkänslan. De var de första men inte de sista människor jag mött, som varit hårt drabbade av krig och katastrofer. Efter åren i kanslihuset kom jag nämligen att under 20 år tjänstgöra på Röda korset i Stockholm, Genève och New York med otaliga resor världen runt.

Idag är en etisk diskussion både angelägen och svårare. Flyktingar kommer inte längre till Sverige och Växjö för att få tillfällig hjälp. Nu är Växjö en del av världen. Här har Röda Korset tagit emot många flyk-

tingar från bland annat före detta Jugoslavien. Krigen gav starka ekon in i det ännu trygga Växjö. För rödakorspersonalen blev det en chock att plötsligt ta hand om krokar mellan människor med olika språk, religion och kultur. De nobla rödakorsprinciperna var inte till hjälp utan utbildning i konflikthantering. Liknande händelser ledde till att jag drygt tio år senare skapade ett nätverk, Forum för konstruktiv konflikthantering. Detta nätverk samlar fackföreningar (Lärar- och Vårdförbund), organisationer som Rädda Barnen och Röda korset, institutioner som Folke Bernadotteakademien och Polishögskolan, bildningsförbund som ABF, NBV och Sensus och trossamfund som Sveriges ekumeniska råd och Sveriges muslimska råd, totalt ett 20-tal institutioner eller organisationer, för att genom seminarier och kurser utbilda i och träna konstruktiv konflikthantering.

Parallellt med diskussionen om trygghet och tillit i vår närmiljö och i vårt land har medvetenheten ökat om att vårda och värna Jorden som vårt gemensamma hem och ge alla människor drägliga livsvillkor. Vi möter som människor och medborgare allt oftare oväntade situationer, där kraven på eftertanke får en större tyngd. Detta innebär ställningstaganden i viktiga etiska frågor. Skolans deltagande i denna diskussion är av central betydelse.

Ny politik – den fjärde vägen

En global, politisk värld är komplex och svår att förstå. Det var enklare förr. Min far blev 1936 ordförande i kommunalnämnden. Han var 36 år, en ovanligt ung kommunalgubbe. Partitillhörighet var lokalt inte av betydelse. Det fanns en stark gemenskap för att få praktiska lösningar på kommunens problem. Det lokala var det centrala. Centralmaktens ideologiska diskussioner gav föga eko härnere. Min far valdes senare in på listor med rubriken ”Kommunens väl”.

Gymnasietidens upplevelser av politik blev för mig också en fortsättning på bilden av Växjö som en idyll. Stadens fäder arbetade för stadens bästa. Konservativ skolungdom (KS) – den tidens MUF – innebar ingen ideologisk skolning utan var snarare en dansskola! Säkerhetspolitiskt fortsatte Sverige att vara neutrala, och vi var stolta över Saabs nya J 21:or och senare flygande tunnor. Over the Rainbow och filmer som En plats i solen hjälpte oss att drömma om det goda livet.

Som gymnasister deltog vi varken i den allmänna eller den lokala skolpolitiken. I Växjö hade skolpolitiken länge gällt skollokalerna. Torsten Ehrenmark, en välkänd författare och journalist, skrev 1950 i Stockholmstidningen om ”olidliga arbetsförhållanden vid Växjö omoderna läroverk”. Men centralt gällde frågan

ett nytt skolsystem: att ge alla möjlighet till en högre utbildning – att ta studenten.

När jag upplever, att även politiken var ”idyllisk”, tror jag, att vår generation också inympades med en viss förnöjsamhet. Krig var värre, och det var värre förr. När Bertil Dalén pensionerades och intervjuades i Smålandsposten i juni 1956, sa han ”år 1922, då jag kom hit, liknade korridorerna ett stall, och klassrummen var mörka, murriga och smaklösa. Först i slutet av 1920-talet försvann spottlådorna, då läroverket fått både sina första kvinnliga elever och lärare. Vi blev mer kavaljerer, både lärarna och pojkarna”.

Mathilda Lindeblad (franska), Brita Storch Nyström (historia) och Rudolf Björvik (geografi) var lärare, som fick en särskild betydelse i mitt successiva politiska uppvaknande. Deras undervisning vävde för mig ihop den lilla världen med den stora. Jag hade enskilda arbeten i franska (en roman från ockupationstidens Frankrike) och historia (drottning Christina). Geografin innebar både att förstå kartan och innebörden av geologiska förhållanden, tillgång på råvaror, näringslivets utveckling.

Ansaret för framtiden

Sedan Växjö gymnasiet instiftades 1643 under drottning Christinas förmyndarregering, har skolan genomlevt många förändringar. Ett av de senare, mer genomgripande upp-

brotten var, när läroverket försvann och efterträddes av dagens katedralskola 1959. Femtio år senare är skolan återigen på ”allas läppar”. De ämnen jag berört vill visa, att samhället i sin helhet står inför kanske ännu mer genomgripande uppbrott, där skolan fortsätter att spela en central roll. Nu gäller frågan inte nya lokaler eller att reformera skolans organisation. Jag vill sluta mitt minnestal med några uppmaningar i fyra punkter till skolan, lärarna och oss alla:

- Alla medborgare måste delta aktivt och stödja skolan, lärarkåren och eleverna. Idag gäller i första hand att återge lärare en nödvändig auktoritet. Lika viktigt är att återskapa en miljö, präglad av det goda kamratskapet. Detta bör frodas i första hand mellan eleverna men givetvis också i relationen mellan elever och lärare. Det är nödvändigt med intensiv träning i konstruktiv konflikthantering.
- Låt framför allt frågan om Jordens begränsningar genomsyra alla ämnen i undervisningen.
- Läs både klassiker och aktuell litteratur i skolan. Uppmärksamma just här i Växjö Thomas Bannerhed, Växjöstudent och kanske en blivande Nobelpristagare, som i ”Korparna” tecknat minnet av den småländske småbonden, en slags fortsättning på ”Gäst hos verkligheten”. Bygg allianser mellan litteratur och musik. I Växjö finns Ola Salo, som arbetar på en rockopera. Kan Ola med sina

hängivna fans – the Angelheads – på olika sätt stödjade Katedralskolan? Några av de böcker jag nämnt i detta minnestal, både klassiker och Thomas Bannerheds aktuella bok, överlämnar jag till Rektor Scholae Yngve Filipsson för att införlivas med Katedralskolans bibliotek.

- Ge kvinnorna mer inflytande! The Huffington Post är en global nättidning, som leds av Arianna Huffington. I sin blogg skriver hon, att världen behöver kvinnor, som kan visa, att framgång handlar om mycket mer än pengar och makt, nämligen en tredje parameter, baserad på hälsa och förmåga att hitta glädje i både jobb och privatliv. Detta gäller i högsta grad skolans värld som en föregångare i samhället.

I våras lyssnade jag på författaren och professorn Sven-Eric Liedman, när han presenterade sin bok ”Livstid”. I denna reflekterar han över avgörande ögonblick i livet och om de livsval människan gör. Han nämner som särskilt viktiga ögonblick var du föds och i vilken bygd samt den roll föräldrar och lärare spelar. Som vuxen är ditt val av man, hustru eller, med dagens språkbruk, partner för livet det viktigaste – ett verkligt livsval.

Som dagens rektor har jag fått äran att bära studentförbundets rektorskedja, som är smidd av en av Sveriges mest ansedda silversmeder. Sedan 1960 bär jag en av de gyllene

ringar han gjorde i Lund, som också en annan Växjöstudent, Elisabet Ehrnst, bär. Så blev vårt livsval en fortsättning på och en samklang med den skola, där vi möttes.

Smålänningar har emigrerat och nya smålänningar har kommit hit, immigrerat. Strömmen har vänt. Låt alla erfarenheter komma till nytta, och förena kontinuitet och tradition med att förändra och vara flexibla i mötet med framtiden. Och apropå tiden. Jag är glad att vara med er idag och tackar nu för mig.

Biskopsallén.

Inspector och rector diei vid middagsbordet.

Sångarna i aktion.

Parentation studentdagen 2013

Harald Gustafsson

Ett solvarv har gått sedan vår förra studentdag. Som parentator slås man förstås av den självklara sanningen, att varje människa är unik. När jag vid ett tillfälle talade till en konfirmandklass om skapelsen, uttryckte jag saken som så: ”Det finns bara en som jag”, varvid en konfirmandpojke halvhögt muttrade ”Det är väl tur det.” I dag vill vi minnas tio studenter från 1940-talet, sju från 50-talet, tre från 60-talet och två från 70-talet, inalles 22 kamrater, som lämnat oss.

Ingrid Nilsson (1941), född 1923, uppvuxen i Öjaby, genomgick utbildning till gymnastikdirektör vid dåvarande Gymnastiska centralinstitutet. Ingrid arbetade sedan vidare som mellanstadielärare. Besökte i femtioårsåldern ITH, en teologisk utbildning i Stockholm, och upplevde en stark kallelse att bli präst, vilket hon också blev 1975, vigd i Storkyrkan av biskop Ingemar Ström. Ingrid tjänstgjorde sina första år som präst i Skarpnäcks församling och blev därefter kyrkoherde i Älvdalen. Ingrid gick bort den 25 november 2012.

Arne Grönkvist (1943), född den 4 februari 1923, civiljägmästare, död den 21 juni 2012.

Ove Hegborn (1944), teol.kand. i Lund 1950, prästvigd här i Växjö 1953. Efter olika tjänster avslutade

han sin bana som kyrkoherde i Stiby församling i Lunds stift 1975–80. Ove var en road och flitig skribent, hade ett stort hjärta för idrott och sport och också för fiske. Han var med makan Inga bosatt i Italien under 28 år. Ove gick bort den 30 april 2013.

Carl-Wilhelm Engdahl (1945), född den 16 juli 1926, gick efter sin grundutbildning på I 11 i Växjö den militära banan efter avslutad kadettskola 1946–47. Han slutade med överstelöjtnants grad. Carl-Wilhelm dog den 13 oktober 2012.

Karl Gösta Alm (1946), var född i Växjö 1928, läste matematik och fysik vid Lunds universitet och var adjunkt i dessa ämnen vid Spyken i Lund. Karl Gösta bildade tillsammans med kollegor den så kallade ”Spykengubbarnas lunchklubb”, där han också undervisade i sina speciella ämnen för däri mindre insatta. Kärnkraften hade i honom sin outtröttligaste försvarare. Om inte politikerförakt så åtminstone politikerskepsis odlade han med iver. Ägg skulle vara vändstekta och såsen kokas precis som i Bearn. Karl Gösta var en genuin lärare och en trofast vän.

Gunnel Johansson (1946), född den 5 november 1925, lärare på Lillestadsskolan i Växjö, död den 16 augusti 2012.

Ingemar Grahn (1947), född i Växjö den 13 maj 1927, yrkesmilitär på I 11 i Växjö, så småningom anställd på Bonniers i Stockholm, där han verkade som personalchef. Ingemar gick bort den 9 april 2012.

Birgitta Henricsson (1947), född i Öjaby den 27 augusti 1927, genomgick lärarutbildning i Kalmar. Birgitta fick sin första tjänst i Åsenhöga och därefter tjänst som folkskollärare i Värends Nöbböle. Hon dog den 1 december 2012.

Ivar Krantz (1947), död september 2011.

Johan Ohlsson (1948), född i Piteå men växte upp i Växjö, där fadern var intendent på Sankt Sigfrids sjukhus. Efter studentexamen ägnade Johan sig åt teologiska studier i Lund, och efter sin prästvigning tjänstgjorde han under många år utomlands i Svenska kyrkans tjänst. Han slutade sin prästerliga bana som kyrkoherde i Göteborg. Johan Ohlsson syntes ofta vid studentdagarna i Växjö och skulle i år ha firat 65-årsjubileum som student, men gick bort den 26 maj 2013.

John-Erik Westborg (1948), född i Växjö den 4 juni 1928, utbildning till tandläkare i Malmö, tjänster i Oskarshamn, på Gotland och så småningom tandvårdschef i Nyköping. John-Erik återvände gärna till hemmets jord och till huset ute på Kronoberg. ”Godhjärtad, ansvarstagande och

lugn” var några epitet på hans vapensköld. Död den 27 april 2013.

Eva Rudbäck (1950), född den 22 januari 1931, gift med en fransk läkare och bosatt i Algeriet under fem oroliga år. Eva var lärare i franska och engelska, intresserad av ridning och tennis.

Sven-Anders Björse (1951), född i Björsamåla den 5 januari 1931, studerade biologi och utnämndes till lektor i biologi vid Katedralskolan i Lund 1970, en tjänst som han upprätthöll fram till sin pensionering 1996. Det laborativt inriktade ämnet miljövärdsteknik, som växte fram under slutet av 1970-talet, blev Sven-Anders hjärtebarn. Exkursioner i fält i ur och skur gladdde honom speciellt. Däri ser man, som sagt, hur olika vi människor är. Sven-Anders gick bort den 23 februari 2013.

Bo Törner (1953), från början officer i Linköping, efter vidare studier till styrman och sedan kapten 1960 gick Bo till sjöss, efter denna bana arbetade han vid Esso, där han hade ansvar för företagets båtar i hamn. BT tog ingenjörsexamen på kvällstid. Han njöt av sommarstugan i Flen. Bo dog den 22 maj 2012.

Svante Liljedahl (1954), född i Lessebo 1935, kom 1957 till F 17 i Kallinge som fänrik och blev efter befordran så småningom överste och chef för Jämtlands Flygflottilj, F 4 i Östersund. Vännerna sörjer en

skicklig officer, en god kamrat och en skicklig pilot. Svante Liljedahl gick bort i augusti 2011.

Björn Parin (1954), född den 30 juli 1935, fil.mag. i engelska och tyska i Lund 1961. Han återvände till Växjö för tjänst på bland annat Graffmanska skolan, sysslade med lärarutbildning och var metodiklektor i tyska. Björn gick bort den 20 november 2012.

Gerhard Sennfeldt (1955), ursprungligen Petersson, utbildade sig till lärare vid folkskoleseminariet i Linköping. Han hade lärartjänst i Linköping och i Motala. Vid Råsnässkolan blev han inledningsvis tillsyningslärare och sedan studierektor. Fiske, slöjd, skog och mark låg Gerhard varmt om hjärtat. Han gick bort våren 2013.

Lars Johansson (1958), född den 28 februari 1937, ingenjör, död den 1 maj 2013. Ofta sedd deltagare i förbundets sammankomster.

Bertil Gustafsson (1960), född i Öjaby den 14 mars 1940, pol.mag., tillhörde den duktiga samlingen av spjutkastare, som tävlade för IFK Växjö. Död den 16 juli 2012.

Harald Tågnfors (1963) studerade vid Chalmers och blev så småningom professor i brobyggnad; intresserad av bridge och golf.

Marie-Ann Lundin (1966), född den 9 november 1945, död den 1 december 2012.

Henrik Ekberg (1970), född den 14 april 1951, studerade medicin i Lund, tjänstgjorde som läkare i Vietnam, sysslade med transplantationsforskning i Australien under ett par år för att sedan återvända till Sverige. Blev i närtid vetenskapligt råd åt Socialstyrelsen, några månader före sin död vald till president i The Transplantation Society (TTS). Henrik avled hastigt under en semesterresa i Thailand den 29 december 2012.

Louise Dageborn (1977), född i Tvååker den 13 maj 1958, kom med familjen till Växjö som tvååring, medicinstudier i Lund till läkare. Louise tjänstgjorde sedan stora delar av sin tjänstetid på Krokbackes vårdcentral i Malmö. Hon var med familjen bosatt i Bjärred. Läkarens människointresse kompletterades med stort intresse för trädgård och blommor och också för resor. Alltför tidigt gick Louise Dageborn bort den 18 juni 2011.

I den så lokalt förankrade dikten "Hjärtats saga" heter det "Vart hjärta har sin saga från flydda ungdomsår." I Växjö tog vännerna sin grundexamen. Livet flöt sedan fram. Någonstans fann det också sin avslutning. Så olika för oss alla, men likväl så lika. Vi tänker till sist på Hjalmar Gullbergs ord ur samlingen Andliga övningar 1932:

Då skall ej vår jordiska lekamen
längre hindra och besvära oss.
Tyst i hallen står vid spegelramen
rockvaktmästarn som gör herrn och
 damen
från de tunga ytterplaggen loss.

Medan i fem fack han lägger undan
ögon, öron, tunga, näsa, hud,
står vår själ i andakt och begrundan.
Stjärnor brinner i den blå rotundan
där vi äntligen skall möta Gud.

Axel Bergstrandstipendiet 2013

Anna Wikell tillsammans med curator.

Stipendium ur Axel Bergstrands fond
tilldelades Anna Wikell vid Växjö
Katedralskola vårterminen 2013 ”för
särskilt goda studieresultat i natur-

vetenskapliga ämnen, för visat en-
gagemang på lektionerna och för gott
kamratskap”.

Tal till hembygden

Göran Bäckstrand

”Kärleken till den småländska hembygden har jag – som vi alla – alltid bevarat på djupet av mitt hjärta. Det är ju där man förvarar det pålitligaste, det oföränderliga. Flera andra landskap har jag lärt mig älska under livets gång, bland annat Bohuslän, min hustrus hembygd; det är också ett härligt land. Och under ungdomstiden älskade jag Söderm, så att jag tyckte jag inte kunde leva utan den. Men jag har lagt märke till, att när jag ska försöka skildra ett landskap, så blir det nästan alltid Småland. Det blir så av sig själv. Det, som en gång avspeglat sig i vår själ, det plånas aldrig ut. Småland är för mig jorden, så som jag först, ursprungligast upplevt den.

Jag har alltid tyckt, att i människans värld är de värden betydelsefullast, som är så självklara, att man i allmänhet inte tänker på dem. Den senare tidens händelser har bara stärkt mig ändå mer i denna tro. När det gäller, när de behövs – de stora, enkla grundvärdena – då finns de där, då bryter de fram, gör sig mäktigt gällande.

Till dessa stora, självklara ting hör kärleken till hembygden. Det är inte en kärlek, som vi behöver anstränga oss för att känna. Den behöver inte ens vara medveten för oss. Bonden

tänker inte på att han älskar den jord, som hans plogblad vänder. Och barnet vet inte av, att det älskar sin mor. Likväl är bägges kärlek mäktiga verkligheter.

En mor är trygg – hon vet, att hon är älskad. Hon begär inga kärleksförklaringar – hon begär bara själva kärleken. Så fordrar hembygden av oss också bara det största av allt och vilar trygg i vissheten om att vi kan ge henne det. Hon vet, att hennes bild aldrig kommer att utplånas ur vår själ.”

Många av er anar, vem jag citerar, när jag skall hylla hembygden. Så talade Pär Lagerkvist den 1 maj 1942, då han tog sitt inträde som hedersledamot av Smålands nation i Uppsala. Med få ord har han sammanfattat de starka känslor, som gör, att vi åter samlas till en studentdag i Växjö, och som jag gärna gör till min hälsning till hembygden och till er.

Pär Lagerkvist höll sitt tal i en tid, då Sverige och denna småländska hembygd levde med ett krig in på knutarna. Vår hembygd har i århundraden varit förskonad från krig; fred var och är det normala tillståndet. Under världskriget hade vi som barn ofta en direkt upplevelse av Lagerkvists ord om kärleken till hembygden som en följd av bondens kär-

lek till jorden. Min farfar och morfar växte upp på ett knekttorp (Hjerkans-torp i Nävelsjö socken, Jönköpings län) respektive i en backstuga (Södra Ljunga i Sunnerbo härad). Mitt hem i Varend och den bygd, där de hade levt, hörde samman. Småland var för mig den självklara hembygden, rotad i ett tusenårigt bondesamhälle.

Men Lagerkvist visar i sitt tal, att en ännu mer genomgripande förändring var på väg, då många av oss idag har flera hembygder att knyta an till. Vi lossade förtöjningarna till den tidigare givna rollen att få sin utkomst från jorden. Vi valde yrken efter olika intressen, vilket förde oss bort från ungdomens bygd. Och sommarstugor har sedan förmerat våra hembygder.

Vi vill alla ha en hembygd, där vi känner oss välkomna. Vi påminns genom den ständiga uppkopplingen från klotets alla hörn om att en välkomnande hembygd inte är allom given. Vi upplever mycket påtagligt varje dag både Växjö i Världen och Världen i Växjö – ytligt lever vi i en global by.

Pär Lagerkvist talade om de stora, enkla, självklara grundvärdena för den riktiga människan och framhöll kärleken till hembygden. Denna kärlek innebär att känna ”samhörighet” – ett kriterium som också finns i en nyligen publicerad utredning rörande vad som krävs för att vinna medborgarskap i vårt land.

I en mycket rörlig värld är jag övertygad om att kärleken till hembygden, eller några hembygder, inte bara består utan kommer att växa i betydelse och behöva uttryckas på många olika sätt. Hembygdsrörelsen kommer att få en renässans.

Hazelius’, Hylltén-Cavallius’, P G Vejdes och min egen Braåsbygds J A Göths insatser behöver idag följas av nya initiativ, som bygger just på att vårda och värna de olika hembygder, som idag lever i de människors sinnen, som bebor en plats och bildar ett samhälle. De nämnda personernas banbrytande strävan var att hjälpa oss att se och uppleva våra rötter. Skansen och hembygdsgårdarna var länkar till den tid, som då var på väg att försvinna.

Idag befinner vi oss på nytt i uppbrottstider. Med ett Världskulturmuseum i Göteborg/Stockholm vill vi i Sverige visa, att Jorden är vårt hem och att vi alla är världsmedborgare. Kan denna strävan följas av lokala eller regionala exempel på att en bygds rötter kan innebära, att en traditionell hembygdsgård kan kompletteras med vad våra nya smålänningar vill göra oss delaktiga av? Häromdagen läste jag en notis i Smålandsposten, att av de 1 000 nya Växjöbor, som flyttade hit 2012, kom 700 från andra länder!

Samma år som Inspectors far höll sitt minnestal på Studentdagen 1947, publicerade han en essä om hem-

bygden i detta års Kronobergsbok. Liksom jag inledde mitt tacktal med ett citat av Pär Lagerkvist, vill jag sluta med att citera vad Thorwald Bergquist då skrev:

”Det är ej endast av tacksamhet, som vi böra hålla fast vid vår hembygd. Vi behöva göra det i vårt eget intresse. Det klagas ofta nu för tiden över att vi människor blivit rotlösa. Bevara vi samhörigheten med den egna bygden, dess människor och dess natur, så känna vi oss aldrig rotlösa. Mer än en, som efter skiftande öden återvänt till sina uppväxtårs bygd, känner detta. Hembygden släpper aldrig sitt grepp om oss och vi böra för vår egen skull sträva efter att bevara sambandet.”

Vy mot Östrabo.

Bild från centrala Varend, tagen 1951 av numera avliden amatörfotograf.

Deltagare i studentdagen 8 juni 2013

Stig Jonasson (1948), Thorild Hecktor (1948), Carmen Rubin (Lander) (1939), Sten Holmryd (1948), Jan Wickbom (1943).

1939		Anna-Stina Hedling (Hjärtstam)	
Carmen Rubin (Lander)	Stockholm	Växjö	
1943		1948	
Jan Wickbom	Boden	Thorild Hecktor	Jönköping
		Stig Jonasson	Växjö
1945		1950	
Bengt Dahl	Enstaberga	Lars Hultman	Växjö
Irène Ericson	Göteborg	Berit Lücklig	Växjö
Maj-Britt Hallrup (Andersson)	Moheda	1951	
Torsten Sjöfors	Lönsboda	Carl-Erik Carlberg	Malmö
Karl-Erik Sterner	Göteborg	Bo Holmberg	Växjö
		Sven Samuelsson	Malmö
1946		1952	
Gustaf Stenow	Växjö	Tage Andersson	Norrköping
1947		Bertil Floreby	Växjö
Britta Gustavsson (Holmgren)	Lenhovda	Thage Håkansson	Falköping
		Anders Wicén	Växjö

1953 års jubilarer: Ann-Mari Bengtsson (Borg), Kurt Gerklev (Karlsson), Stig Johansson, Lilian Borg, Lennart Swahn, Ulla Elias (Erlandsson), Rigmor Johansson (Balding), Lars Garmer, Ella Bäcklund (Andersson), Gunilla Björnberg (Arvidsson), Sven Svensson, Ulla Bonnevier (Eklundh), Gun Bäckman, Våge Oskarsson, Lennart Fransson.

1953

Gun Bäckman Järfälla
Ann-Marie Bengtsson (Borg) Segeltorp
Gunilla Björnberg (Arvidsson) Kristianstad

Sven-Olof Blomstrand Bankeryd
Ulla Bonnevier (Eklundh) Växjö

Lilian Borg Nacka
Ella Bäcklund (Andersson) Eskilstuna

Ulla Elias (Erlandsson) England
Lennart Fransson Förslöv
Lars Garmer Skara
Kurt Gerklev (Karlsson) Annestad
Rigmor Johansson (Balding) Klippan

Stig Johansson Jönköping
Sonja Lillbo (Karlsson) Växjö
Våge Oskarsson Växjö
Sven Svensson Växjö
Lennart Swahn USA

1955

Göran Bäckstrand Stockholm

Eskil Nilsson

Hovmantorp

Siv Öhrstam (Hegborn)

Växjö

1957

Mats Bergquist Stockholm
Olle Ekstedt Rottne
Lars Gustafsson Lund
Stefan Idefält Kalmar
Lars-Åke Reimer Bankeryd

1958

Bertil Arvidsson Göteborg
Monika Boström-Nilsson Ekerö

Jan-Erik Fransson Malmö
Ingvar Gustavsson Växjö
Gunnel Gustavsson (Johansson) Växjö

Stig Alvar Johansson Tyresö
Krista Kassel Uebel Södertälje
Lolo Küster Emmaboda
Hans Marken Växjö
Bertil Nyrén Farsta
Kjell Porle Växjö

Inger Reimer (Fransson)

Bankeryd

1958 års jubilarer: Monica Boström-Nilsson, Stig Alvar Johansson, Levi Loby, Anita Östborn, Sten Salomonsson, Anders Ros, Jan-Erik Fransson, Inger Reimer (Fransson), Kjell Porle, Jan Rejler, Tuula Yngvesson (Bergh), Ingvar Gustavsson, Gunnel Gustavsson (Johansson), Lindy Yngvesson, Bertil Nyrén, Kristina Kassel Uebel, Bertil Arvidsson, Hans Marken.

Jan Rejler	Stockholm
Anders Ros	Malmö
Sten Salomonsson	Kalmar
Lindy Yngvesson	Motala
Tuula Yngvesson (Bergh)	Motala
Anita Östborn	Stockholm
1959	
Levi Loby	Växjö

Gerd von Dolwitz (Peterson)	Sollentuna
Eva Vrang (Evaldsson)	Malmö
1960	
Gunilla Järnek (Karlsson)	Växjö
Lars-Erik Larsson	Trollhättan
Marianne Pokorny (Gummesson)	Växjö

Allmänna linjen 1963: Hans Johansson, Agneta Blomén Johansson, Elisabeth Ekström, Margareta Elmgren (Åström), Anna Plato (Palmgren), Mona Nilsson (Fransson), Gunilla Axelsson.

Folke Rylow	Växjö	Agneta Blomén Johansson	
Gudrun Rylow (Olsson)	Växjö		Strängnäs
Beth von Schreb (Ewaldsson)		Ingegerd Bolin (Svensson)	
	Stockholm		Lindome
1961		Ulf Book	Ramdala
Magnus Jisborg	Växjö	Hans Brattberg	Uddevalla
Jan-Åke Terning	Västra	Christer Carlsson	Huddinge
	Frölunda	Eva Ekros-Flygt	Landskrona
1962		Elisabeth Ekström	Helsingborg
Barbro Lundmark (Angvall)		Margareta Elmgren (Åström)	
	Växjö		Ljungby
Sven Wallerstedt	Bilddal	Anna-Lena Flyme (Börjesson)	
			Kisa
1963		Gullvi Gullander (Karlsson)	
Gunilla Axelsson	Bjuv		Lyckeby

Latinlinjen 1963: Britt Wildner (Elm), Ingrid Källström (Carlsson), Ewa Nilsson, Sven-Olof Runegård, Birgitta Guntch, Monica Westman Hallin (Zadig), Anna-Lena Flyme (Börjesson).

R III a 1963: Mats Persson, Gullvi Gullander (Karlsson), Lars-Göran Löwenadler, Anita Samuelsson (Sunesson), Eva Ekros-Flygt, Gunnar Håkansson, Inger Magnusson (Lindström), Ingrid Larsson (Eklund), Christer Karlsson, Birgitta Samuelsson (Adolfsson), Åke Örnild, Christer Samuelsson, Göran Peterson.

Eric Gunnarsson	Åseda	Ingrid Källström (Carlsson)	
Birgitta Guntch	Stockholm		Göteborg
Ann-Sofi Hall	Växjö	Ingrid Larsson (Eklund)	
Monica Hallin (Zadig)	Lund		Trollhättan
Gunnar Håkansson	Lund	Ingolf Lindau	Lund
Hans Johansson	Lund	Johan Lindstrand	Braås
Hans Johansson	Strängnäs	Lars-Göran Löwenadler	Landvetter
Kent Jönsson	Botswana	Inger Magnusson (Lindström)	
Ingemar Karlsson	Järfälla		Helsingborg
Claes-Olof Kilander	Växjö	Ewa Nilsson	Frövi

R III b 1963: Anders Östborn, Ingegerd Bolin (Svensson), Yvonne Samuelsson (Blomqvist), Urban Swahn, Johan Lindstrand.

R III c 1963: Ulf Book, Claes-Olof Kilander, Hans Brattberg, Ulf Runeman, Ingemar Karlsson, Ann-Sofie Hall, Lars Runemo, Ingemar Olofsson, Kent Jönsson, Hans Johansson, Bengt Runemo, Ingolf Lindau.

Mona Nilsson (Fransson)	Nässjö	1967	
Ingemar Olofsson	Stockholm	Ninnie Jonsson	Lammhult
Mats Persson	Listerby	Margareta Rosvall (Wilhelmsson)	Falköping
Göran Peterson	Gullabo	Peter Rydell	Göteborg
Anna Plato (Palmgren)	Tyresö		
Ulf Runeman	Billdal	1968	
Bengt Runemo	Kalmar	Eva Arrander Bergius	Sundsvall
Lars Runemo	Jönköping	Karin Bergefalk	Älvsjö
Sven-Olof Runegård	Tingsryd	Ann-Sofi Colliander	Katrineholm
Anita Samuelsson (Sunesson)	Växjö	Angela Fransson	Emmaboda
Birgitta Samuelsson (Adolfsson)	Växjö	Ulla Gadler (Johansson)	Alvesta
Christer Samuelsson	Växjö	Magdalena Hasselqvist	Düsseldorf
Yvonne Samuelsson (Blomqvist)	Malmö	Lars-Olof Hollner	Stockholm
Urban Swahn	Lund	Gunnar Hylltén-Cavallius	Billinge
Britt Wildner (Elm)	Köckedal	Lennart Klefsjö	Värnamo
Åke Örnild	Lidingö	Carl-Johan Krantz	Lammhult
Anders Östborn	Hovmantorp	Kristina Krantz (Kurling)	Lammhult
1964		Siv Malmsten	Växjö
Barbro Gunnarsson (Lönn)	Åseda	Wera Rudhe (Bertland)	Växjö
		Monica Rydell (Åsgot)	Göteborg
		Bengt-Sievert Wirkander	Vagnhärad

1968 års jubilarer: Ann-Sofi Colliander, Angela Fransson, Lennart Klefsjö, Monika Rydell (Åsgot), Carl-Johan Krantz, Kristina Krantz (Kurling), Gunnar Hyllén-Cavallius, Lars-Olof Hollner, Bengt-Sievert Wirkander, Siv Malmsten, Ulla Gadler (Johansson), Magdalena Hasselqvist.

1969		Elisabeth Cedergren (Gunnarsson)
Catherine Bringselius Nilsson		Växjö
	Växjö	Santhe Dahl
1972		Eva Datta (Hansson)
Pär Håkan Andersson	Lagan	Stockholm
Harald Gustavsson	Växjö	Charlotte Engblom
		Ängelholm
		Bo Frank
		Växjö
		Susanne Gylfe (Wikell)
		Växjö
1973		Anders Hytter (Larsson)
		Växjö
Lisbeth Andersson	Lammhult	Eva Lena Karlsson Lax
		Varberg
Helen Beijmar	Stockholm	Bertil Krantz
		Alvesta
Dan Boson	Braås	Nils-Göran Ragnarsson
		Växjö
Cecilia Broke (Wirdheim)		Bim Riddersporre (Lundqvist)
	Växjö	Trelleborg

A III c 1968: Weva Rudhe (Bertland), Ann-Sofi Colliander, Karin Bergefalk, Eva Arrander Bergius, Angela Fransson.

1973 års jubilarer: Pia Strandberg, Nils-Göran Ragnarsson, Eva Datta (Hansson), Helen Bejmar, Lisbeth Andersson, Bertil Krantz, Cecilia Broke (Wirdheim), Charlotte Engblom, Eva Lena Karlsson Lax, Dan Boson, Bim Riddersporre (Lundqvist), Elisabeth Cedergren (Gunnarsson), Anders Hytter (Larsson), Susanne Gylfe (Wikell), Santhe Dahl, Ingela Runefors, Jonny Ringeborn, Bo Frank.

Johnny Ringeborn
Ingela Runefors
Pia Strandberg

Vislanda
Växjö
Helsingborg

2013
Anna Wikell

Moheda

1978

Carina Hedin (Sunesson)

Vallentuna

Växjöstudenternas förbund

Inspector

Mats Bergquist, Bergsgatan 16, 112 23 Stockholm.
Tfn 08-651 60 64.

Kollegium

Curator: Catherine Bringselius Nilsson, Elleholmsvägen 21, 352 43 Växjö.
Tfn 0470-285 88, e-post: cbringselius@telia.com

Sekreterare: Harald Gustafsson, Vinamans väg 1, 352 34 Växjö.
Tfn 0470-603 44, e-post: haraldgustafsson@hotmail.com

Skattmästare: Folke Rylow, Tvärgatan 6, 352 31 Växjö.
Tfn 0470-252 39, e-post: rylow@comhem.se

Arkivarie: Barbro Lundmark, Blomstervägen 1, 352 33 Växjö.
Tfn 0470-274 68, e-post: lundmark_barbro@hotmail.com

Ledamot: Gunilla Järnek, Lövsångarevägen 11, 352 42 Växjö.
Tfn 0470-249 72, e-post: gunilla.jarnek@netatonce.net

Revisorer

Björn Bergljung, Box 4, 351 03 Växjö.
Tfn 0709-29 53 31, e-post: bjoern.bergljung@se.pwc.com

Claes-Olof Kilander, Seminarievägen 38, 352 38 Växjö.
Tfn 0470-141 79.

Suppleant: Sven Svensson, S:a Järnvägsgatan 9A, 352 34 Växjö.
Tfn 0470-320 66.

Valberedning

Olle Ekstedt, Borlanda Dusagård 3, 362 33 Rottne.
Tfn 0470-923 19.

Ulla Gadler, Aringsåsvägen 50 C, 342 34 Alvesta.
Tfn 0472-149 34.

Erik Gunnarsson, Skolgatan 28, 360 70 Åseda.
Tfn 0474-710 57.

Sven Wallerstedt, Furuslätten 12, 427 35 Billdal.
Tfn 031-911 411.

GLÖM INTE
nästa studentdag
14 juni 2014

Ni som önskar studentjubileum: Vänd Er i god tid till i första hand Curator eller annan i kollegiet för upplysning om och hjälp med kontakter med gamla klass- och årskamrater från Högre allmänna läroverket, Katedralskolan, Teknikum och Kungsmadskolan i Växjö. Deltag i studentdagen och efterföljande högtidsmiddag! Adresser m.m. finns i årsskriften.